

Slepa deklica.

eselja, cvetja, solnca ni
na mojega življenja poti,
temà brezkončna le reži
povsod, povsod se mi nasproti.

Ko slepa sem prišla na svet,
je plakala ob zibki mati,
in oče od skrbi prevzet,
je tarnal pred sestrami, brati.

Lepote zemlje ne poznam,
le slišim, da je silno lepa,
brezčutno, hladno se igram,
za družbo in igrače slepa.

A zdi se mi, da vidim vas,
neznance daljne in sosede,
globoko čutim vsak izraz
zle ali dobre mi besede.

Sladkost me tajna spreleti,
ko travnik zadiši spomladi,
ko vetrič v travi zašumi,
ko cvetje roka moja gladi.

In dasi je očem zastrt
pogled na rože in cvetove,
cvetè takrat le v duši vrt,
in sije solnce mi v mrakove.

